

Dóra Ágnes – utolsó fogalmazásdolgozat

Ülök a füzetem felett. Még (mint minden fogalmazásdolgozat elején) elhangzik egy pár kérdés, melyekre választ is kaphatunk.

Felnézek a füzetemből. Látom a többiekét, ahogy körmölnek, de akadnak olyanok is, akik gondterhelt arccal merednek maguk elé, az ihletre várva. Elgondolkozom néha, hogy vajon mire gondolhatnak ők. Ők, akikkel együtt nőttem fel. Ők, akiktől oly sok tapasztalatot szereztem. Ők, akik az osztálytársaim voltak 8 éven át.

Első osztályban, emlékszem, mindenki kereste a barátait. Még nem alakult ki, hogy ki kivel van jóban, vagy hogy ki kivel nincs. Persze a fiúkkal nem barátkoztunk, mert hát milyen ciki is lett volna abban a korban beszélgetni egy fiúval. Marika néni tanított minket majdnem mindenre alsó tagozatban, és ő nevelt belőlünk igazi nagylányokat, nagyfiúkat – több-kevesebb sikerrel. Így visszagondolva a tanórák, amik még nem is igazi tanórák voltak, játékosan teltek, de nekünk akkor még igazi kínzás volt végigülni őket. Az első 3 évben a napközit Kati nénivel, negyedikben pedig Éva nénivel töltöttük, akik mellett ritkán unatkozhatott a csapat. Voltak persze néha lassabban telő délutánok is, amelyeket csak a halli-gallizás dobhatott fel.

Akkoriban teljesen más volt az osztály, mint most. Néhányan negyedik és hatodik után elmentek, felső tagozatban pedig sokan jöttek. Így, ha minden igaz, most 15-en vagyunk az osztályban olyanok, akik elsőtől járunk ide. Alsóban a lányoknál a Violetta és a legújabb Disney-mesék voltak a menő dolgok, míg a fiúknál a foci és a legózás. Ezeken kívül a délelőttönként adott Teodor-showk is maradandó emléket hagytak bennünk. Pár emberben megmaradtak ezek a szenvedélyek a mai napig (értem ezt a Disney-mesékre és a legózásra), noha nyilván nem szeretnénk bevallani. Emlékszem, akkor a lányok közt azon ment a versengés, hogy kit állítanak előre a Dalárdában, és hogy ki kapja a hosszabb verset az anyák napi ünnepségeken. És persze hogy az ebédlőben ki kapja a legjobb asztalnak járó kupát. Ezek a vágyak idővel múlni kezdtek, és negyedikre már-már teljesen kiléptünk a kisgyermekévekből. Elkezdődött a felső tagozat.

Ötödikben a jól megszokott komfort után rákényszerültünk a termek közötti örökös vándorlásra. Többször is kértük új osztályfőnökünket, Andi nénit, aki nélkül most nem állhatnánk itt, hogy próbálja elintézni: ne kelljen vándorolnunk, de sajnos ez nem sikerült. Felsőben új tanárokat kaptunk,

akiknek meg kellett szoknunk a tanítási módszereit és azt, hogy kinél hogyan kell viselkedni.

Az új tantárgyak igencsak megnehezítették az életünket, de még megvolt bennünk az alsós elszántság, ami így, nyolcadik végére foszladozni kezdett. Ellenben javában megvolt a klikkesedés és a rivalizálás, amely minden egészséges osztályban eddigre kialakul. Az erdei iskolák és a sokszor többnapos osztálykirándulások azért összerázták a csapatot.

A hetediket rettegve kezdtük el, mert a fizikáról és a kémiáról hallott rémtörténetek miatt finoman szólva igazán elment tőle a kedvünk már a legelején. Aztán hamar rájöttünk, hogy nem olyan borzalmasak ezek, olyanok, mint a többi óra.

Végigcsináltuk valahogy a hetediket is, de utána jött a borzalmas, a lehetetlen, a nagybetűs FELVÉTELI. Lázasan gyakorolva töltöttük a felvételi előtti utolsó két hetet, noha már kb. minden feladatlapot megoldottunk minimum kétszer. Aztán persze mindenkinek sikerült, és mindenkit felvettek oda, ahova akart menni.

De mi lesz a jövőben? Kíváncsi leszek, hogy 10 év múlva mi lesz velünk. Arra, hogy ki lesz az elhivatott szülő. Hogy ki lesz a világhíres ember. Hogy ki lesz a kőgazdag topmenedzser. Vagy hogy ki lesz az, aki nem is fog megváltozni. Néha elképzelem például, hogyan zajlik le Kamival majd 10 év múlva egy beszélgetés a híres cukrászdájában.

Összefoglalva: nagyon örülök, hogy ebbe az iskolába járhattam. A tanárok mindig segítettek, amikor csak tudtak. Rengeteg olyan dolgot tanultunk tőlük, amit az életünk során majd még biztosan fel tudunk használni.

Minden osztály- és évfolyamtársamnak kívánom, hogy érje el a céljait. Nektek, akikkel együtt nőttem fel. Nektek, akiktől oly sok tapasztalatot szereztem. Nektek, akik a társaim voltatok 8 éven át.

Köszönöm ezeket az elmúlt éveket, amiket ebben az iskolában, szinte már második családomban tölthettem.

Svábhegy, 2019. június